

Domslut

Artikel 48.2 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i ändrad och uppdaterad lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 631/2004 av den 31 mars 2004, innebär att den behöriga institutionen i den medlemsstat där en arbetstagare som är medborgare i en medlemsstat senast var bosatt är skyldig att vid beräkningen av ålderspensionen för denna arbetstagare, som vid tidpunkten för ansökan om utbetalning av denna pension är bosatt i tredje land, beakta de perioder som denne arbetat i en annan medlemsstat, på samma villkor som om arbetstagaren fortfarande var bosatt inom Europeiska gemenskapen.

(¹) EUT C 281, 18.11.2006.

Domstolens dom (andra avdelningen) av den 3 april 2008 (begäran om förhandsavgörande från Oberlandesgericht Celle (Tyskland)) – Rechtsanwalt Dirk Rüffert i egenskap av konkursförvaltare för Objekt und Bauregie GmbH & Co. KG mot Land Niedersachsen

(Mål C-346/06) (¹)

(Artikel 49 EG — Frihet att tillhandahålla tjänster — Restriktioner — Direktiv 96/71/EG — Utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster — Upphandlingsförfaranden avseende offentliga bygg- och anläggningsarbeten — Socialt skydd för arbetstagare)

(2008/C 128/13)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Oberlandesgericht Celle

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Rechtsanwalt Dirk Rüffert i egenskap av konkursförvaltare för Objekt und Bauregie GmbH & Co. KG

Motpart: Land Niedersachsen

Saken

Begäran om förhandsavgörande – Oberlandesgericht Celle – Tolkning av artikel 49 i EG-fördraget – Nationell lagstiftning

med krav att företag som deltar i ett upphandlingsförfarande avseende offentliga bygg- och anläggningsarbeten måste förplikta sig, och se till att dess underentreprenörer uppfyller samma krav, att följa bestämmelserna om minimilön som gäller enligt kollektivavtal på orten där tjänsten utförs

Domslut

Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster, tolkat mot bakgrund av artikel 49 EG, utgör hinder för att en myndighet i en medlemsstat vidtar en åtgärd av lagstiftningskaraktär enligt vilken en upphandlande myndighet vid offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten endast får anta anbud från företag som i sina anbud skriftligen åtar sig att för utförandet av tjänsterna i fråga betala sina arbetstagare minst den lön som fastställs i det kollektivavtal som är tillämpligt på den ort där tjänsterna tillhandahålls.

(¹) EUT C 294, 2.12.2006.

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 10 april 2008 (begäran om förhandsavgörande från Vergabekontrollsenat des Landes Wien – Österrike) – Ing. Aigner, Wasser-Wärme-Umwelt GmbH mot Fernwärme Wien GmbH

(Mål C-393/06) (¹)

(Offentlig upphandling — Direktiven 2004/17/EG och 2004/18/EG — Upphandlande enhet som bedriver verksamhet som till en del omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2004/17/EG och till en del av tillämpningsområdet för direktiv 2004/18/EG — Offentligrättsligt organ — Upphandlande myndighet)

(2008/C 128/14)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Vergabekontrollsenat des Landes Wien

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Ing. Aigner, Wasser-Wärme-Umwelt GmbH

Motpart: Fernwärme Wien GmbH

Saken

Begäran om förhandsavgörande – Vergabekontrollsenat des Landes Wien – Tolkning av artiklarna 2.1 och 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/17/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid upphandling på områdena vatten, energi, transporter och posttjänster (försörjningsdirektivet) (EUT L 134, s. 1) och av artikel 1.9 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/18/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggtreprenader, varor och tjänster (EUT L 134, s. 114) – Anbudsinfordran avseende värmeinstallationer – Den upphandlande myndigheten är ett företag som kontrolleras av Staden Wien och som tillhandahåller allmännyttiga tjänster (fjärrvärme) – Offentlighetsorgan – Bedömning av konkurrensmässiga villkor – Tillämpning av förfaranden vid upphandling på den europeiska marknaden också på konkurrensetsatta verksamheter (i förevarande fall kylanläggningar) – Kontaminationsteorin – Korssubventionering föreligger inte

Domslut

- 1) En upphandlande enhet, i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/17/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid upphandling på områdena vatten, energi, transporter och posttjänster, är skyldig att tillämpa det förfarande som föreskrivs i detta direktiv endast när den tilldelar kontrakt som har samband med de verksamheter som denna enhet bedriver inom en eller flera av de sektorer som avses i artiklarna 3–7 i detta direktiv.
- 2) En enhet som Fernwärme Wien GmbH ska betraktas som ett offentlighetsorgan i den mening som avses i artikel 2.1 a andra stycket i direktiv 2004/17 och artikel 1.9 andra stycket i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/18/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggtreprenader, varor och tjänster.
- 3) De kontrakt, som tilldelas av en enhet i dess egenskap av offentlighetsorgan, i den mening som avses i direktiv 2004/17 och direktiv 2004/18, och som har samband med denna enhets verksamhet i en eller flera av de sektorer som avses i artiklarna 3–7 i direktiv 2004/17, ska omfattas av det förfarande som föreskrivs i detta direktiv. Alla andra kontrakt som en sådan enhet tilldelar i samband med utövandet av andra verksamheter omfattas däremot av det förfarande som föreskrivs i direktiv 2004/18. Vart och ett av dessa båda direktiv är tillämpligt, utan åtskillnad mellan de verksamheter som denna enhet bedriver för att fullgöra sitt uppdrag att tillgodose behov i det allmänna intresset och de verksamheter som bedrivs på konkurrensmässiga villkor, och till och med då det finns bokföring avsedd att göra åtskillnad mellan enhetens verksamhetssektorer, i syfte att undvika korsfinansiering mellan dessa sektorer.

(¹) EUT C 310, 16.12.2006.

Domstolens dom (sjunde avdelningen) av den 10 april 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Nederländerna

(Mål C-398/06) (¹)

(Fördragsbrott — Uppehållsrätt för medborgare i Europeiska unionens och Europeiska ekonomiska samarbetsområdets medlemsstater som inte är ekonomiskt aktiva eller som är pensionerade — Nationell lagstiftning och administrativ praxis med krav på personliga tillgångar som räcker för minst ett års vistelse i värdmedlemsstaten)

(2008/C 128/15)

Rättegångsspråk: nederländska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: M. Condou-Durande och R. Troosters)

Svarande: Konungariket Nederländerna (ombud: H.G. Sevenster och D.J.M. de Grave)

Part som har intervenerat till stöd för svaranden: Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (ombud: E. O'Neill samt J. Stratford, barrister)

Saken

Fördragsbrott – Åsidosättande av gemenskapslagstiftningen angående uppehållsrätt för unionsmedborgare – Nationell lagstiftning och administrativ praxis med krav på tillräckliga personliga tillgångar för att få uppehållstillstånd när det gäller personer som inte är ekonomiskt aktiva eller som är pensionerade

Domslut

- 1) Konungariket Nederländerna har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 68/360/EEG av den 15 oktober 1968 om avskaffande av restriktioner för rörlighet och bosättning inom gemenskapen för medlemsstaternas arbetstagare och deras familjer, rådets direktiv 90/364/EEG av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning och rådets direktiv 90/365/EEG av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning för anställda och egna företagare som inte längre är yrkesverksamma genom att bibehålla nationella bestämmelser enligt vilka medborgare i Europeiska unionen och Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som inte är ekonomiskt aktiva eller som är pensionerade måste visa att de har bestående tillgångar får att kunna få uppehållstillstånd.
- 2) Konungariket Nederländerna ska ersätta rättegångskostnaderna.
- 3) Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland ska bära sin rättegångskostnad.

(¹) EUT C 294, 2.12.2006.